

og fortælle om, hvor uklart og diffust grundlaget for de forskellige EU-traktater og for de politiske afgørelser i EU er. Det er jo afgørelser, man selv har støttet og anbefalet over for befolkningen, så man må jo vide, hvad det er for nogle uklarheder, man har besluttet. Pointen er bare, at hvis vi tager den nye dom om Vaxholm og for så vidt også dommen om bopælspligten, så er EU's grundlag overhovedet ikke uklart. Det står klart, hvad der er det vigtige i EU, nemlig at det indre marked skal sikres, og at konkurrencen skal sikres. Det er det vigtigste. Og det, der er galt med faglige konflikter, og det, der er galt med bopælspligt, er, at det er i konflikt med det, der er det grundlæggende princip for EU.

Så derfor: I stedet for at tale om, at EF-Domstolen træffer sin afgørelse på grund af uklare præmisser, så må man vel sige, at vi skulle benytte traktaten til at få lavet grundlaget for EU om, nemlig det grundlag, der handler om at sikre konkurrencen og om at sikre det indre marked. Det kunne jo være en vigtig og interessant diskussion.

Så kan vi så gå videre til de konkrete sager. Når de nu ikke vil føre den principielle diskussion fra EU-tilhængernes side, og vi bare snakker om klare regler og ikke forholder os til, hvad der er hovedkernen, nemlig at der findes klare regler, som bare er forkerte, så kan man selvfølgelig vælge nødbremsen, hvilket var fru Anne Grete Holmsgaards løsning. Det interessante ved den nødbremse er, at den åbenbart aldrig skal aktiveres, for hvornår er det, man laver noget om i EU? Er det ikke, når man vedtager traktater?

Hvordan kan det være, at de meget, meget, synes jeg, udbytterige og gode debatter, vi havde i Europaudvalget, om, hvordan vi skulle få gjort op med, at det altid var det indre marked, der var afgørende, og at vi skulle få gjort op med EF-Domstolens trang til at træffe afgørelser på det grundlag, ophørte den dag, da Lissabontraktaten lå der og EU-tilhængerne kun havde ét formål med deres politiske arbejde, nemlig at få den traktat vedtaget uden noget besvær? Hvordan kan det være, at diskussionen om, hvordan vi sikrer den danske konfliktret, ikke er en meget, meget central diskussion i forhold til, hvilke betingelser Danmark skal stille for at acceptere en ny EU-traktat? Hvordan kan det være, at vi, når vi diskuterer EU-forbehold, ikke benytter lejligheden til at diskutere, hvordan vi så sikrer det, som vi synes er fantastisk vigtigt, nemlig

at det er sådan, at vi i Danmark selv beslutter, hvornår der er tale om en faglig konflikt eller ej?

Jeg synes, at problemet med alle de spørgsmål, som der ikke findes nogen svar på, er, at der for EU-tilhængerpartierne er én ting, der er vigtigst, og det er at sikre, at befolkningen forholdsvis apatisk accepterer, at EU-traktaten går igennem, uden at man får gjort op med de to grundlæggende problemer, der er i EU. For det første at det er det indre marked og konkurrencen, som er grundloven, og for det andet at man har et meget aktivt politisk organ, som er fuldstændig løsrevet fra demokratisk kontrol, endnu mere end Kommissionen, nemlig EF-Domstolen.

Kl. 12:44

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne. Det er hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 12:44

(Ordfører for forslagsstillerne)

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg vil godt starte med at kvittere for de positive tilkendegivelser, jeg synes der har været fra en lang række partier, særlig fra partier på venstrefløjen, der har kunnet pege på områder, hvor man i hvert fald har kunnet erklære sig enig i varierende grad i, at der er et problem her. Jeg vil sådan set også gerne sige tak til Venstre, som jo i hvert fald i modsætning til Det Konservative Folkeparti valgte at ulejlig sig ned i Folketingsalen for at diskutere det her anliggende og også havde evnen til, vil jeg sige, på nogle områder at kunne se problemet.

Det har fra nogle ordføreres side været fremhævet, at de afgørelser, som kommer fra EF-Domstolen af politisk karakter, er rimelige; at det jo er rimeligt nok, at EF-retten har forrang, at det er rimeligt nok, at den går forud for de nationale medlemsstaters grundlove osv. Jeg vil bare gerne starte med at sige, at rimelighed overhovedet ikke er et kriterium her. For så kunne man jo forestille sig en model, hvor vi i Europa afskaffede demokratiet og fik en venlig kejser, som kun udstak rimelige afgørelser. Vi ville så kun have rimelige love, men det ville ikke være særlig demokratisk. Så det her handler overhovedet ikke om, hvad det er for et indhold, afgørelserne har, det handler om, hvordan reglerne bliver til.

Jeg vil sige, at for os i Dansk Folkeparti er det altså et grundlæggende princip, at politiske afgørelser skal træffes af politikere, som kan udskiftes af vælgerne. Det kan dommere ikke, dommere har ikke noget folkeligt mandat, og derfor skal domstolene også som sådan indtage